

Egy ember egy éjszaka azt álmodta, hogy az Úrral sétál a tengerparton. Jelenetek villantak fel az életéből. Minden egyes jelenetnél két, párhuzamos lábnyomot látott a homokban: az egyik az övé volt, a másik az Úré.

Amikor élete utolsó jelenete is véget ért, visszafordult, és szemügyre vette a homokban látható lábnyomokat.

Meglepődve vette észre, hogy élete során több alkalommal csak egy sor lábnyomot lát.

Arra is rájött, hogy ezek éppen élete legnehezebb és legszomorúbb időszakaira esnek. Nem hagyta nyugodni a dolog, s megkérdezte az Urat:

- Uram! Azt ígérted, ha úgy döntök, hogy követlek, akkor mindig velem leszel. De íme, épp a legnehezebb időkből csak egyetlen sor lábnyom látható. Nem értem, miért hagytál el épp akkor, amikor a legnagyobb szükségem lett volna Rád?

Az Úr így felelt:

- Drága gyermekem! Szeretlek, és soha el nem hagynálak. Azért látsz néhol csak egyetlen sor lábnyomot, mert amikor a legnehezebb időszakokat élted át, amikor igazán szenvedtél, akkor a karjaimban vittelek